

گزارش برگزاری کنگره هفتم

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

توسط کمیته مرکزی قبل از کنگره و از طریق یک نظرخواهی از کل اعضاء صاحب رای سازمان، اتخاذ شده بود. در مورد تصمیم کمیته مرکزی، از اعضاء حاضر در کنگره که بیش از شش ماه سابقه عضویت داشتند رای گیری شد و تمامی این رفقا با رای خود آن تصمیم را تأیید کردند. همچنین در مورد انتقاد از کمیته مرکزی در نقض اساسنامه رای گیری شد و با ۱۴در صد آراء، تصویب نشد. سپس جلسه وارد دستور کار خود شد و بحث در مورد "اوضاع سیاسی..." و "اتلافها و وحدت حزبی" و نیز انتخاب کمیسیون برای هر دو بحث را در دستور کار روز اول قرار گرفت. قرار شد که در روز دوم نتیجه کار کمیسیون ها به کنگره ارائه شده و در مورد اسناد نهائی رای گیری به عمل آید.

هم چنین در فاصله مباحث فرصتی هم برای ارائه پیام سازمان های میهمان در نظر گرفته شد. نمایندگان حزب دمکرات کردستان ایران و شورای موقت سوسیالیستهای چپ ایران پیام های خویش را در کنگره خواندند و نمایندگان سازمان فدائیان خلق ایران - اکثریت ضمن خواندن پیام خویش، سخنانی بمناسبت حضور در کنگره بیان داشتند.

در پایان روز دوم نیز میزگردی با شرکت نمایندگان سازمانها برگزار شد. موضوع انتخابی پس از بررسی مجموعه پیشنهادات، "مسئله ملی در ایران امروز" بود. بحث روی اصلاحات ساختاری در تشکیلات و نیز انتخابات کمیته مرکزی از موارد دیگری بودند که در روزهای دوم و سوم کنگره به آن ها پرداخته شد. جشن پایانی کنگره در شبانه دوم با تدارک بسیار خوب کمیسیون برگزاری فنی کنگره و شرکت اعضا و میهمانان در فضائی مملو از صمیمیت، رفاقت و دوستی برگزار شد و حاضرین تا دل نیمه شب با خواندن اشعار، تصنیف ها و آوازهای محلی، گذری بر همه خطه های ایران نمودند و یاد مردم خویش را با هر زبانی گرامی داشتند. کنگره در روز سوم با انتخابات کمیته مرکزی، و با پیامی به خانواده زندانیان سیاسی و نیز در رابطه با جنگ در لبنان، به کار سه روزه خود با موفقیت پایان داد.

کنگره هفتم سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران در اوایل مرداد ماه ۱۳۸۵ برگزار گردید. در این کنگره علاوه بر رفقای نزدیک به سازمان، برای اولین بار نمایندگان از سوی حزب دمکرات کردستان ایران، سازمان فدائیان خلق ایران اکثریت و شورای موقت سوسیالیست های چپ ایران نیز شرکت داشتند. رفقای کومه له - سازمان انقلابی زحمتکشان کردستان ایران ضمن استقبال و ابراز خرسندی از این دعوت، اعلام نمودند که امکان شرکت در کنگره ما را ندارند. اما با ارسال پیامی نکات مورد تأکید خود را مطرح نمودند و آرزوی موفقیت برای کنگره ما نمودند. هم چنین از سازمان کارگران انقلابی ایران - راه کارگر نیز برای شرکت در این کنگره دعوت به عمل آمده بود روابط عمومی این سازمان با تشکر از دعوت دریافتی، اعلام کرد: «از شرکت در کنگره شما معذوریم. برای کار کنگره شما آرزوی موفقیت داریم.»

کنگره توسط هیات رئیسه موقتی که از طرف کمیته مرکزی برای گشایش آن تعیین شده بود، با اعلام یک دقیقه سکوت با یاد و خاطره جانبازگان راه آزادی و عدالت اجتماعی و بویژه با یاد رفیق فرشید شریعت (فرهاد) که برای اولین بار در کنگره سازمان حضور نداشت، و تصویری از او در محل اجلاس نصب شده بود، گشایش یافت. هیات رئیسه موقت سپس به اعضا و میهمانان حاضر در کنگره خوش آمد گفت و اعلام نمود که بر طبق سنت کنگره های سازمان، میهمانان در تمامی مباحث کنگره جز انتخاب کمیته مرکزی حضور خواهند داشت و از حقوق کامل برای شرکت در مباحث و اظهار نظر برخوردار خواهند بود، ولی طبعاً در رای گیری ها شرکت نخواهند کرد.

هیات رئیسه موقت هم چنین اعلام نمود که در فاصله دو کنگره اعضای جدیدی به صفوف سازمان پیوسته اند و ضمن ابراز مسرت از عضویت آنان، اعضای جدیدی را که در کنگره حضور داشتند، معرفی نمود.

سپس کمیسیون تدارک فنی کنگره گزارشی را در مورد وضعیت اعضا و رسمیت جلسه و تعداد میهمانان، ارائه نمود. بعد از این گزارش و اعلام تعداد واجدین حق رای، آئین نامه اداره کنگره از طرف هیات رئیسه موقت به بحث گذاشته شد. بعد از برخی تذکرات در مورد آئین نامه، کلیت آن به جز بخش مربوط به دستور جلسه کنگره به رای گذاشته شد. بعد از تصویب آئین نامه اداره کنگره (با رای موافق ۹۰ درصد اعضای حاضر)، انتخاب هیات رئیسه در دستور کار قرار گرفت و بعد از انجام انتخابات، هیات رئیسه سه نفره دستور کار کنگره را به همان ترتیبی که پیشنهاد شده بود به رای گذاشت که عبارت بود از:

اوضاع سیاسی، چشم اندازها و سیاست ما
اتلاف ها و وحدت حزبی
اصلاحات ساختاری
انتخابات کمیته مرکزی

دستور جلسه فوق با ۸۲ درصد آراء موافق، ۹ درصد آراء مخالف و ۹ درصد آراء ممتنع به تصویب رسید.

هیات رئیسه بعد از تصویب دستور جلسه، زمانبندی کنگره را تنظیم نمود. پیش از آغاز بحث، یکی از رفقا طی نامه ای درخواست کرد تا کنگره ضمن انتقاد از کمیته مرکزی در نقض اساسنامه سازمان در رابطه با اعطاء حق رای به آن دسته از اعضاء که کمتر از شش ماه سابقه عضویت دارند، مجدداً نسبت به این تصمیم رای گیری کند. این تصمیم

۱ - بحث و بررسی قطعهنامه اوضاع سیاسی، چشم اندازها و سیاست ما
اوضاع سیاسی، چشم اندازها و سیاست ما نخستین موضوع در دستور بحث کنگره بود. قطعهنامه ای که در این مورد به کنگره ارائه شده بود، توسط کمیسیونی تهیه شده بود که قبل از کنگره از سوی کمیته مرکزی تشکیل شده بود. کمیسیون نخست سندی را تهیه و در سایت سازمان منتشر نمود که در آن به تحولات سیاسی و وضعیت عمومی جنبش های اجتماعی و مبارزات مردم در عرصه های مختلف، وضعیت اپوزیسیون و اوضاع منطقه و موقعیت کشور ما در آن، هم چنین چشم انداز تحولات سیاسی و نیز نکات اساسی سیاست های ما پرداخته شده بود. کمیسیون تدارک سند سیاسی با توجه به نکات اساسی مطرحه در این سند و نیز نقطه نظرات رفقای تشکیلات، متن خلاصه شده ای از آن را برای تصویب در کنگره تهیه نموده بود. هم چنین در این فاصله یکی دیگر از رفقا نیز مستقلاً نوشته دیگری با عنوان «باز نگاهی به ترکیب طبقاتی - اجتماعی حاکمیت و موقعیت ذهنی آن» را برای بحث در کنگره ارائه کرده بود.

در بحث حول اوضاع سیاسی، عمدتاً روی تحولات دو ساله اخیر تأکید شد. بر ادامه بحران ساختاری حکومت و این که تحولات درونی آن مقطعی و زود گذر نیست، بلکه نوعی تغییرات ساختاری و قدرت گرفتن نیروهای امنیتی و نظامی، به طور مشخص بخشی از فرماندهان سپاه، در مدیریت سیاسی کشور و تلاش آن ها در تبدیل سپاه پاسداران از ابزار حفظ قدرت به شریک قدرت است. هم چنین جهت عمومی تحولات در حکومت به سوی سرکوب بیشتر و بستن هر چه دامنه دارتر فضای تنفس جامعه است. اما برخلاف انتظار حکومت مقاومت در برابر این روند، بسیار گسترده و چشمگیر است. این مقاومت ها اگر چه در بسیاری از موارد خودانگیخته و محدود است، اما نشاندهنده وجود زمینه های عینی برای به چالش کشیدن سیاست سرکوب حکومتی است.

مسئله دیگری که در بحث اغلب سخنرانان روی آن انگشت گذاشته شد، موضوع بحران بر سر پروژه اتمی جمهوری اسلامی بود. این که بحران اتمی اکنون به مهم ترین مساله روز جامعه ما تبدیل شده است و چگونگی فرجام آن تأثیر تعیین کننده ای در روند تحولات دارد. سخنرانان اغلب تأکید داشتند که سیاست های جمهوری اسلامی عامل اصلی تشدید بحران کنونی است. راه حل این بحران و اجتناب از عواقب شوم آن از

گشت و با ۹ درصد رای موافق و ۱۷ درصد رای مخالف بعنوان قطعنامه آلترناتیو رد شد. (سند شماره ۱، اسناد غیرمصوب ارائه شده به کنگره) قطعنامه نهائی بعد از اصلاحات انجام شده به رای کنگره گذاشته شد و با ۸۹ درصد رای موافق و ۶ درصد رای مخالف و ۵ درصد رای ممتنع تصویب گردید.

۲ - بحث ائتلاف ها و وحدت حزبی

دومین موضوع بحث، سند ائتلاف ها و وحدت حزبی بود. قطعنامه‌ای که در این مورد به کنگره ارائه شد، توسط کمیسیونی تهیه شده بود که قبل از کنگره از سوی کمیته مرکزی تشکیل شده بود. کمیسیون نخست سندی را تهیه و در سایت سازمان منتشر نمود که در آن به تلاشهای سازمان در شکل گیری یک ائتلاف وسیع اشاره شده و موانع پیشروی آن نیز بررسی شده بود. این سند علل شکست "کمیته اتحاد عمل برای دموکراسی" را، وجود برداشت‌های متفاوت از اهداف و چشم‌انداز این اتحاد در بین اعضاء آن دانسته بود. و با اشاره به همکاری های بین ۴ جریان، حزب دمکرات کردستان ایران، سازمان فدائیان خلق ایران - اکثریت، کومه له - سازمان انقلابی زحمتکشان کردستان ایران، و سازمان ما، گسترش دامنه این همکاری‌ها را با دعوت از دیگر نیروهای جمهوریخواه و چپ (متشکل و غیر متشکل)، برای شکل دادن به یک اتحاد وسیع ضروری دانسته بود.

این سند در عین حال، با اشاره بر تحولات چند ساله اخیر، همکاری بین نیروهای چپ را برای تقویت موقعیت چپ و پیشبرد اهداف برنامه ای آن ضروری دانسته، برای تقویت زمینه‌های تفاهم و نزدیکی‌ها و بویژه توافق بر سر یک برنامه سیاسی در درون جنبش چپ ایران، گسترش همکاری‌های بین سازمان ما با نیروهای چپ را، در هر سطحی که ممکن باشد، ضروری دانسته بود. هم چنین در مورد وحدت حزبی با توجه بر چشم اندازهای مثبتی که تحولات سیاسی اخیر و تحولات بخشی از نیروها در این زمینه گشوده است، بر رفع موانع وحدت از سوی کمیته مرکزی سازمان، در مواردی که زمینه‌های آن فراهم گردد، تاکید کرده بود.

کمیسیون تدارک سند با توجه به نکات اساسی مطروحه در این سند و نیز نقطه نظرات رفقای تشکیلات، متن خلاصه شده ای از آن را برای تصویب در کنگره تهیه نموده بود. مباحث در مورد ائتلاف ها و وحدت حزبی متنوع بود. جنبه های مختلفی از مساله وحدت در درون نیروهای چپ مطرح گردید. بر مبنای و نیز اشکال ممکن از چنین وحدت هائی انگشت گذاشته شد. از جمله این که:

- مبنای وحدت ها نظری است و باید دید کدام مبنای برای طرح وحدت ها مطرح هستند. اگر بخواهیم وارد پروسه اتحاد شویم، اول باید روشن کنیم، چرا سوسیالیست هستیم و بر چه مبنائی سوسیالیست هستیم. در تکمیل این بحث نظر دیگری مطرح می کرد که وجود احزاب چپ متفاوت قابل درک است. آن چه ضروری است، اتحاد این نیروها برای تقویت ثقل سوسیالیست ها در جامعه است. و تاکید می کرد که مبنای وحدت ها برنامه و پلاتفرم است. اگر برنامه ها و پلاتفرم ها به هم نزدیک باشد، وحدت ناگزیر است. از طرف دیگر مطرح می شد که مبنای وحدت فقط برنامه و پلاتفرم نمی تواند باشد، باید کارنامه سیاسی نیز بررسی شده و انتقادات به آن طرح شود. در عین حال هدف از وحدت نباید حل بحران درونی باشد، اگر پروژه ای در دستور کار است، که به امکانات و نیرو احتیاج دارد، ابتدا این پروژه طرح شود و بر اساس نیاز های آن، مسئله همکاری ها سامان داده شود. این باید روشن شود که اول یک تشکیلات می شویم و بعد به تبادل نظر و دیالوگ می پردازیم، یا این که اول دیالوگ و همکاریهای عملی می کنیم و بعد به اتحاد و وحدت تشکیلاتی می رسیم.

در مورد ضرورت وحدت نیز نقط نظرات متفاوتی مطرح می شد از جمله این که عامل موثر در شکل گیری و یا عدم شکل گیری وحدت ها تحولات در داخل کشور است. اوج و فرود جنبش در داخل کشور در خارج از کشور موثر است. نظر دیگری معتقد بود که بحث وحدت را افراد روی میز نگذاشته اند، این امر را شرایط امروز بر ما تحمیل کرده است. زمینه هائی برای طرح این بحث فراهم شده است که دیروز نبودند. این آن واقعیتی است که باید در بحث ما به آن توجه شود.

در مورد پروسه و یا اشکال وحدت درون چپ نیز بحث‌های متنوعی مطرح شد. از جمله این که قبل از طرح مساله وحدت تشکیلاتی، بین دو یا چند جریان، می توان یک نوع

قبیل تحریم اقتصادی و حتی امکان حمله نظامی به کشورمان، تغییر این سیاست‌ها و حل اختلافات در این مورد بر سر میز مذاکره و از طریق همکاری با آژانس بین المللی انرژی اتمی است. جمهوری اسلامی را باید وادار نمود که به تعلیق غنی‌سازی گردن بگذارد تا خطر تحریم اقتصادی و جنگ منتفی شود.

علاوه بر این مباحث که در بحث‌ها عمومیت داشت، برخی نکات دیگر نیز مطرح گردید که بعضا اشاره برخی از سخنرانان به نقائص مباحث تدارک شده بود. از جمله:

- نادقیق بودن اطلاق جنبش بر برخی برآمدهای اعتراضی. در این مورد استدلال شد که کاربرد جنبش برای برآمدهای اعتراضی زنان، کارگران، دانشجویان و ... اشتباه است. این ها جنبش به مفهوم واقعی یا گسترده آن نیستند، بلکه برآمدهائی موضعی و با حوزه تاثیر بسار محدودی هستند و در نتیجه کاربرد این اصطلاح خطاست.

- مباحث ارائه شده به این سوال که ما به عنوان یک نیروی چپ چه سیمای متفاوتی از دیگر جریانات داریم، جواب نمی دهد. امروز در جامعه راه حل‌های متفاوتی مطرح است، ما باید روشن کنیم جایگاه ما در این راه حل‌ها کجاست.

- هنوز با الگوهای گذشته به مسائل نگاه می شود. الان مساله طبقات مطرح است. مساله معیشت مردم است. عنصر چپ سوسیالیست اینجا می‌تواند مداخله کند. تفاوت شعارهائی که ما می‌دهیم با جبهه ملی و نهضت آزادی کجاست؟ این را باید روشن کرد.

- ما باید ماهیت جمهوری اسلامی را به عنوان نیروی تخریب بهتر بشناسیم...

- قطعنامه طولانی است

- قطعنامه به مسائل جهانی و منطقه به اندازه کافی نپرداخته است.

- شناخت واقعی و دقیقی از جامعه ایران بدست نمی‌دهد و عمدتا به حاکمیت پرداخته است.

-

در پایان دو دور بحث روی اسناد ارائه شده، رای گیری به عمل آمد. قطعنامه ارائه شده از سوی کمیسیون (منتشره در اتحاد کار شماره ۱۳۸) با ۹۱ درصد رای موافق، ۳ درصد رای مخالف و ۶ درصد رای ممتنع، به عنوان سند مینا تأیید گردید و سند آلترناتیو (منتشره در اتحاد کار شماره ۱۳۸) از آنجا که فقط ۱۶ درصد رای موافق داشت، از دستور خارج شد.

بعد از تعیین سند مینا، کنگره برای وارد کردن پیشنهادات در آن، کمیسیونی را انتخاب کرد. در روز دوم کنگره کمیسیون با تکمیل سند سیاسی، گزارشی از روند کار خویش را به کنگره ارائه نمود و نظر کمیسیون را در رابطه با اصلاحات پیشنهادی، با کنگره در میان گذاشت. اصلاحات پیشنهادی عمدتا توسط کمیسیون پذیرفته شده و وارد سند شده بود. در مواردی که پذیرفته نشده بود، نظر کنگره پرسیده شد.

یک مورد پیشنهاد حذف کلمه «امپریالیسم» و یا جایگزینی «اهداف امپریالیستی» در بند ۱۷ و مورد دیگر افزودن عبارت «حق تعیین سرنوشت» در بند مربوط به مساله ملی بود که به رای گذاشته شد.

در مورد بند ۱۷، استدلال این بود که واژه امپریالیسم، با یک تاریخچه در باورهای چپ همراه است که بر زوال و احتضار سرمایه داری و ارزیابی‌های غیر واقعی از وضعیت توازن قوا در جهان متکی بود و درست‌تر این است که بدون استفاده از این واژه، هدفی را که از آوردن آن داریم، بیان کنیم. حذف این کلمه (با ۲۵ درصد رای موافق) تصویب نشد.

در مورد افزودن حق تعیین سرنوشت، موافقین بر لزوم اهمیت تاکید بر این امر در اسناد ما انگشت می گذاشتند و آوردن آن را در برخورد به مساله ملی ضروری می دانستند. مخالفین آوردن این عبارت در قطعنامه، حق تعیین سرنوشت را یک بیان راهبردی و یک پرنسپ برنامه‌ای می‌دانستند، تکرار آن را در سندی که ناظر بر راهکاری‌های دو ساله آتی ماست، نادرست دانسته و فرمولبندی موجود در قطعنامه را کافی می دانستند. بعد از بحث مخالف و موافق «حق تعیین سرنوشت» (با ۶۳ درصد آرا موافق) بر بند مربوطه افزوده شد.

هم چنین علاوه بر پیشنهادات اصلاحی در تدقیق سند سیاسی، طرح جایگزین دیگری نیز از سوی یکی از رفقا ارائه شده بود که از سوی کمیسیون رد شده بود، اما با جمع آوری امضا از شرکت کنندگان در کنگره به عنوان قطعنامه آلترناتیو به کنگره ارائه

به صورت بحث آزاد برگزار شد، اساس بحث روی راه حل‌ها متمرکز گشت و همانطور که به نحوی در صحبت‌ها در جریان کنگره مطرح شده بود، علاوه بر تأکیدات ویژه هر جریان و یا افراد شرکت‌کننده در این بحث، محور عموماً روی راه حل‌ها و از جمله فدرالیسم متمرکز بود. در این مورد در صحبت با نمایندگان جریانات دیگر مطرح شد که با برگزاری سمینارها و ترتیب جلسات و گفت‌وگوهای مشترک، ادامه این بحث‌ها از سوی رهبری سازمان‌های حاضر و دعوت از دیگران برای مشارکت در این مباحث پیگیری شود.

۵- انتخاب کمیته مرکزی

انتخابات کمیته مرکزی آخرین موضوع در دستور بود. در آغاز بحث و تبادل نظر پیرامون شرایط نامزدهای عضویت در کمیته مرکزی و نیز تعداد اعضاء این کمیته صورت گرفت و نهایتاً با تأکید بر اساسنامه در مورد شرایط عضویت، تعداد اعضاء کمیته مرکزی تعیین شد. در این رابطه تعداد کاندیدای عضویت در کمیته مرکزی و میل به پذیرش مسئولیت و پیشبرد وظائف پیشرویی چشمگیر بود. همچنین برای اولین بار علاوه بر اعضاء اصلی، انتخاب اعضاء علی‌البدل نیز با تصویب در کنگره، به اجرا گذاشته شد. طبق این اصل «در صورت کناره‌گیری دائم یا هر اتفاق دیگری که به عدم امکان فعالیت دائم یک عضو اصلی کمیته مرکزی منجر شود، عضو علی‌البدل جایگزین عضو اصلی خواهد شد».

کنگره هفتم سازمان، با انتخاب کمیته مرکزی و اعضاء علی‌البدل آن و با خواندن سرود انترناسیونال به کار خود پایان داد.

۶- برخی نکات دیگر درباره برگزاری کنگره

یکی از ویژگی‌های این کنگره تدارک سازمانیافته و کار با برنامه و جدی بر روی موضوعات آن از سوی کمیته مرکزی در دوره پیش از کنگره و نیز تلاش همه جانبه و شرکت فعال اعضاء سازمان در تدارک سیاسی و فنی کنگره بود. ویژگی دیگر این کنگره، شرکت میهمانان از سازمان‌های دیگر برای اولین بار در کنگره سازمان ما بود. حضور میهمانان و نیز مشارکت فعالانه آنان در تمامی مباحث کنگره، موجب غنای هر بیشتر بحث‌های ما و نیز درک اهمیت تصمیمات کنگره بود. فضای حاکم بر کنگره نشانگر جدیت در مباحث و دقت در کنه اختلافات، تأکید بر برجسته کردن نقاط اشتراک و تلاشی رفیقانه و به دور از هر گونه تنگ نظری برای رسیدن به راه حل‌های قابل قبول برای همه بود. صراحت در نظر و روحیه تفاهم از مختصات بارز این کنگره بود.

احساسی که هر کدام از رفقای میهمان در پایان کنگره در فرصتی که برای ارائه نظرات خود در باره این کنگره داشتند به تصویر کشیدند، حاکی از موفقیت کنگره در ایجاد رابطه با شرکت‌کنندگان بود. در صحبت‌های میهمانان از جو دمکراتیک و فرهنگ مدارا و تحمل مخالف در جریان کنگره و لزوم گسترش چنین فرهنگی نه فقط در مناسبات درون سازمانی بلکه در جامعه سخن به میان آمد. از ساختارها و نزدیکی‌هایی که در بین افراد و سازمان‌ها در این چند روز ایجاد شده است، از گامی که برداشته شده است و باید ادامه داده شود، ابراز خرسندی شد و همچنین از ضرورت تماس بیشتر با نسل جوان، و استفاده بیشتر از روشها و تکنولوژی جدید در پیشبرد کارها صحبت شد.

تدارک مناسب و خوب فنی و اجرایی کنگره، از ویژگی‌های دیگر این کنگره بود. رفقای دست‌اندرکار چه در انتخاب محل و چه در تامین نیازهای شرکت‌کنندگان و چه در ترتیب دادن برنامه‌ها در طول کنگره و بعد از اجلاس روزانه کنگره، از هیچ تلاشی فروگذاری نکرده بودند.

کنگره هفتم، از هر نظر یکی از کنگره‌های موفق سازمان بود.

فدرالیسم چپ ماندنی ایجاد نمود که علاوه بر سازمان‌های متشکل، بخشی از منفردین را هم در بر بگیرد که وارد هیچ تشکیلاتی نمی‌شوند. نظر دیگری عنوان می‌کرد با تشکیل سمینار، ائتلاف چپ یا حتی فدرالیسم چپ نمی‌توان مخالف بود. با هر کسی با هر درجه‌ای از اشتراک می‌توان وارد بحث و گفت‌وگو شد. اما این امر مغایر آن نیست با کسانی که می‌توان زیر یک سقف قرار گرفت، این کار را نکرد. در یک مورد می‌توان وحدت کرد و در جای دیگری بحث را ادامه داد و یا ائتلاف کرد و یا هر شکل ممکن دیگری، این‌ها به هیچ وجه مغایر هم نیستند، بلکه مکمل یکدیگرند.

در مورد چرایی وحدت و تلاش برای چاره جوئی بر پراکندگی در صفوف چپ ایران، از سوئی در نقد برخورد نیروهای چپ این مساله مطرح می‌شد که در برخورد به امر وحدت ما با یک مشکل ذهنی نسبت به وحدت مواجهیم. وقتی بحث وحدت می‌شود، همواره به دنبال نقاط افتراق می‌رویم، تا عناصر وحدت را کم رنگ تر کنیم. این مساله تاریخی است. از سوی دیگر تأکید می‌شد که مساله وحدت‌ها ایجاد کیفیت جدید است. بهترین دستاورد وحدت در صفوف چپ‌ها تغییر در فرهنگ و برداشت نسبت به چپ در جامعه است که نیروئی همواره در حال انشعاب فرض می‌شود. باید قدم برداشت و اتحاد‌ها را سازمان داد. نظر دیگری مطرح می‌کرد که وحدت برای وحدت نباید باشد. هم چنین باید توجه داشت که وحدت صرفاً سلبی نبوده، جنبه ایجابی هم داشته باشد، زود گذر و شتابزده نبوده با برنامه، توأم با نقد گذشته باشد. نه بر کمیت‌ها، بلکه بر هدف ایجاد کیفیت‌های جدید تأکید داشته باشد.

بعد از دو دور بحث در این مورد نیز، کلیات قطعنامه پیشنهادی به رای کنگره گذاشته شد و به تصویب رسید. سپس کمیسیونی برای تدقیق و نهائی کردن آن انتخاب شد. قطعنامه در باره ائتلاف‌ها و وحدت حزبی (سند شماره ۲ اسناد مصوب کنگره) بعد از تدقیق و تغییراتی از سوی کمیسیون منتخب، در روز سوم دوباره به کنگره ارائه گردید و فقط در مورد ضمیمه شدن جمع بندی کمیسیون روابط عمومی سازمان از عملکرد «اتحاد عمل برای دمکراسی» بر بند اول آن، جداگانه رای گیری به عمل آمد که با ۵۰ درصد رای موافق و ۲۸ درصد رای مخالف، از حد نصاب لازم برای تصویب برخوردار نگردید و در نتیجه به قطعنامه اضافه نشد. سپس خود قطعنامه به رای کنگره گذاشته شد که با ۹۷ درصد رای موافق و ۳ درصد رای ممتنع تصویب گردید.

۳- بررسی اصلاحات در ساختار تشکیلاتی

آخرین موضوع در دستور کنگره طرحی در مورد اصلاحات ساختاری در تشکیلات بود. در این زمینه سه سند وجود داشت. نخستین سند متنی بود که کمیسیون تشکیلات ارائه داده بود که در عین طرح ضرورت تغییرات ساختاری، تهیه طرح جامع برای آن را به یک پروسه واگذار کرده و کمیته مرکزی آینده را موظف به انجام آن می‌نمود. دومین سند متنی بود که تحت عنوان "طرح بحثی پیرامون تغییر ساختار سازمانی" با یک مقدمه در مورد ضرورت آن ارائه شده بود. سند سوم نیز، که دو سال قبل به کنگره ششم سازمان ارائه شده بود، مجدداً از سوی پیشنهاد دهنده آن به کنگره ارائه شد. بحث تغییرات ساختاری حول این سه طرح آغاز شد و پیشنهاد دهندگان اسناد و دلایل ارائه آنها را با کنگره در میان نهادند. در خاتمه با توجه به روند بحث، پیشنهاد دهندگان از به رای گذاشتن پیشنهادات خود صرفنظر کرده و تنها حول قراری که کمیسیون پیشنهاد کرده بود (سند شماره ۳ اسناد مصوب کنگره) رای گیری به عمل آمد. بر اساس این قرار کمیته مرکزی آتی موظف شده است ظرف ۶ ماه طرح اساسنامه جدیدی را به تشکیلات ارائه نماید. این قرار با ۸۸ درصد رای موافق و ۱۲ درصد رای ممتنع به تصویب رسید. با تصویب این قرار سایر پیشنهادات به کمیسیون ارائه می‌شود تا در طرح جدید مورد استفاده قرار گیرند.

۴- میزگرد مساله ملی

بنا به پیشنهاد هیات رئیسه بعد از پایان بحث در مورد تغییرات ساختاری، با توجه به حضور میهمانان از سازمان‌های دیگر قرار شد که بحث جداگانه ای روی مساله ملی و راه حل‌ها برای آن، تحت عنوان "مسئله ملی در ایران امروز" صورت بگیرد. در این میزگرد که با شرکت نمایندگان احزاب و سازمان‌های دیگر و نیز افرادی از سازمان ما

کمیته مرکزی

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

۲۵ مرداد ۱۳۸۴

۱۶ اوت ۲۰۰۶